

Két kocsi, két találkozási pont... Az indulás körül némi bénázás volt még a XX. kerületben. Tipikus példája annak, hogy a női és a férfi agy nem ugyanúgy tájékozódik, pláne, ha két férfi beszél meg egymás között, amikor én megmondtam, hogy hol leszek, na az nem ott van és nem úgy néz ki, de szerencsére Macsó a szelektív kukák és a soroksári útból már tudta, hogy merre lehetek, így alig kis csúszással sikerült elindulnunk Ryanhez és végül csak fél órát késtünk, amit be is hoztunk Valinál. Az indulás simán ment, elrendeztük sorainkat dohányosok és nem dohányosokra bontva. Katával (A lány, Tamara, Zsófi), Ryannel, Thomasszal, Zével és Blitzzel (A k* nagyfejű kutya) a Ford fedélzetén útnak indultunk. Hátról szisszentek a sörök és rádió hiányában az „öreg” régi anekdotákkal kápráztatott el minket. A cuccok nagy részével az anyahajó méretű Navara is útnak indult a csapat másik felével: Vali, Csibe, Pityke, Macsó és Hepe is robogott az autópályán egy ígéretes hétvége reményében.

Tökéletes időt futottunk Miskolcig itt volt némi vita a Fordban a nagy Tesco és a Tesco Extra elnevezések között, és a GPS és a ki merről szokta megközelíteni a nagy Tescot, de az extra is nagy... a lényeg, hogy a Tesconál volt megbeszélve a találkozó és a közös vásárlás, hogy feltankoljunk megfelelő mennyiségű létfenntartáshoz szükséges készletet a szilárd és a folyékony változatból. Kisebb különbséggel tovább indultunk a csurgói ház irányába, körülbelül este 10 lehetett. A sötétben egyre szűkebb utakon igyekeztünk felfelé, majd lefelé. Mivel én még itt nem jártam és igazából gyerekkoromban voltam utoljára a Bükk-hegységben, így minden olyan volt, mint egy kisgyermeknek. „Fáááák, szakadéééék, sötéééét, fééény, Zéééé pisil, Thomaaasz neeee mááár, most tényleg ráfordulsz kocsival és megvilágítod????”

Megérkezőnk, igyekeztünk elbújni a többiek elől és ez sikerült is, a tökéletes álcázási technikáknak köszönhetően, ami kimerült a következő hasznos tanácsokkal: „csend, húzd le a fejed! Ne nézz fel, mert a szemed fehérje elárulja, hogy itt vagyunk.” „de a kutya fehér” Persze így is sikerült elhitelnünk a Navarával érkezőkkel, hogy mi még nem is vagyunk itt és jól megleptük Őket. Hahahahaaaa...

A házban kezdetben hidegebb volt, mint kint, így a fiúk dacolva a fogcsikorgató faggal neki láttak fát aprítani, vagyis láttak volna, de nem volt baltánk. Hála Katának ezt a hiányosságot gyorsan pótolták és megkezdődött az aprítás. Hetekre előre daraboltak, annyira belejöttek. Szépen lassan mindenki beszivárgott a házba, főleg amikor a kutyának kitett rizses, csirkefejes kaját kézzel kutyultam meg és próbáltam vele megetetni, mert szegénykém annyira el volt telve a friss illatokkal, hogy képtelen volt az ételre koncentrálni. Ennél a pontnál Ryan tutira bement. Csibe pedig egyszer megjegyzéssel állt odébb: „Blitz azt én sem enném meg.” Kutya megvacsorázott így mi is kipakoltuk a portékáinkat az asztalra. A kályha szépen átmelegedett és mi is átmelegedtünk némi forralt bortól és egyéb nedűktől. Első esténk csendesen telt el,

minden fenyegetés ellenére az elsőnek elalvó Macsónak sem esett bántódása reggelre.

Másnap két csapatra szakadtunk. Az egyik fele a „meglepetés” barlangot (http://www.termeszetvedelem.hu/index.php?pg=cave_5372-16) látogatta meg. Ryan, HePe, Pityke és Macsó így elszakadt tőlünk. Mi HePe által ajánlott Geo láda kereső sétára indultunk.

Blitzet felöltöttem a hámjába és a derekamra csatoltam, mindenki magához vette a motyóját és magunk mögött hagytuk 11 körül a házat. Eleinte minden apró kis gombánál megálltunk, mivel Zé mindent begyűjtött, amit arra alkalmasnak ítélt. Követtük a kék jelet. Az első célunk a Mély-sári-barlang volt, amihez le kellett térnünk az útról fel a hegynek az erdőn át. Első találkozásom a barlangok lakóival ilyen „kellemesen” közelről igen megindító volt. Kis denevérek, csigák, pillangók tanyáztak idebent elbújva a közeledő hideg elől. Elsőnek kutyával közelítettem meg a bejáratot, de az első pár lépés után kihátrált mondván, szánhúzó kutya nem barlangi medve. Azért én visszatértem egy fejlámpával és óvatosan Csiba és Kata után merészkedtem, vigyázva a kis lakókra.

Követve Jozsint 906m-re vezetett az utunk Három-kőre, itt találtuk meg a geoládát is, melyben roppant értékes tárgyak sorakoztak, így mi is elhelyeztünk egy Kelempászos matricát az utókornak. A kilátás gyönyörű volt és magával ragadó, percekig csak álltunk a hegytetőn és álméltunk. Megtekintettük még Tar-kőről is a gyönyörű kilátást, ahol szintén egy Geo ládára leltünk. Találtunk fél literes Sopronis doboznál (miért ne lett volna nálunk sör?) nagyobb őzláb gombát, fakitermelést, láttunk őzeket (vagy szarvasokat), ahogy felettünk a fák között rohantak-megálltak-megszemlélték minket-ezt többször, aztán továtűntek az alkonyatban. GPS elvezetett minket még egy kisebb barlanghoz. A nap már lassan lebukott a horizont alá, így igyekeztünk gyorsabbra venni a tempót. A közel 18 km-es út után túrázós csapatunk fáradtan állapította meg, hogy ma már nem megyünk barlangba, mert fáradtak vagyunk és „gyors pálinkasörbor” már különben is ittunk, így nem lehet... *ártatlan arc*. A barlangból visszatért ifjak még mentek volna, de mi felvállaltuk, gyengék és szomjasak voltunk! Én személy szerint másét szagoltam volna, mert a saját lábamat egyáltalán nem éreztem. Az este hangos, néha ordító UNOzásban telt el. Ennek egyszerű oka, hogy szinte senki sem ismeri az UNO igazi gettós szabályait, így néha jó hangulatú vitákba torkollott a játék, vagyis velem ordítottak, hogy ezt így NEM szabad, meg ne tedd oda... meg kell valljam, igazi tehetség vagyok, mert annyit igyekeztem csalni, hogy egyszer sem nyertem! Így utólag visszagondolva azért sem nyertem, mert Macsót is rávettem a csalásra, de Ő úgy csalt, hogy én ne nyerjek ... kijelentette felelőtlenül, hogy Ő ugyan egy kortyot nem iszik, így minden feles után kapott egy ígéretet egy pofonra, ha jól tudom még pár pofon lebeg a levegőben, ami csak az adandó váratlan alkalomra vár. Thomasz már bőven elmélázott a holnapi menün az asztalra borulva, így ennek az estének

Írta: Viki

2014. január 29. szerda, 15:24 - Módosítás: 2014. január 29. szerda, 15:25

Ő lett az első elalvója. Csibe sajnos fejfájósan dőlt ágynak, de a kicsi tér miatt, hallhatott minden mozzanatot. :D A pofonok végkimenetelét már én sem láttam, mert beajultam az előbb említett elmélkedő mellé egy-két órával később.

Vasárnap reggel egy nagyon jól sikerült rántottával indítottuk a napot! Beágyazás, cuccolás, takarítás és irány a Soltész-kerti-mésztufabarlang

Miközben Vali és Zé elvitték Blitzet egy kellemes sétára, addig minket várt a meglepetés, volt néhány sejtésünk, meg elejtett megjegyzés, de nem tudtuk mi az pontosan, itt még egyikőnk sem volt. A parkolóban átvedlettünk az uniformisainkba. Kezdsnek akkor lepódtünk meg, amikor az út mentén Ryan felnyitott az avar alól kikaparva egy csatorna fedőt. „Ahham, akkor most besegítünk a csatornázási műveknek!” A létra aljában már barlangszerű volt a helyzet és tovább haladva is egyre szebbé vált a környezet, bokáig érő hideg vízben jutottunk el egy vascsőig, amiben éppen elfértünk lapos kúszásban. kb. 15 méternyi gebődés után egy terembe értünk, ahol kb. 2-3 ember fért el egyszerre, mert innen ismét egy cső folytatódott. Volt némi tumultus és sorban fekvés... az utolsó terembe szintén kevesen fértek be, így vetésforgóban préselte át magát mindenki, majd megcsodálván a szépséges kőzeteket, irány vissza csövezni. A barlang a létrától a másik irányba is folytatódott. Néhányan lelkesen elindultunk a bokiág, csizma középig, majd térdig érő 8 fok körüli vízben. Az első sikolyok akkor törtek fel mindenkiből, amikor ez a kellemes víz szépen beszivárogt a csizmáinkba és a beizzadt lábakat el kezdte hűteni. A kisebb hidegtűrő képességűek itt feladták és visszafordultak. De páran a hideget megvető bátorsággal tovább haladtunk és igyekeztünk a szélén maradni, hogy a néhol mellig érő víz ne juthasson fel addig. Nyilván azért tudjuk, hogy mellig ért, mert feljutott! :D

A hosszas séta után egy újabb csővel találtuk magunkat szemben, aminek sehol sem akart vége lenni és nem tudtuk mi várhat ránk a túl oldalon, így visszaevickéltünk a létrához, majd feljöttünk a felszínre. Meglepődött arcok fogadtak minket a felszínen túrázó, sétáló emberek részéről. Mivel korán értünk ki, így a kocsik kulcsokkal Vali és Zé kirándult el valamerre. Ezen felbuzdulva megtekintettük a többi csatorna fedőt is, talán sikerrel járunk, hogy valamelyik alatt még megbúvik egy-egy rejtett barlang. Szerencsére szép időnk volt, így nem fagyunk nagyon át és még fűtött minket a friss élmény varázsa is. Azért a biztonság kedvéért Ryan ledumálta a legközelebbi büfés nénivel, hogy had kérjünk ki egy kört, tuti nem megyünk el fizetés nélkül, így a sör és a forralt bor is át tudott minket melegíteni.

Gyönyörű naplementénk volt az autópályán, élményekkel gazdagon robogtunk el a lenyugvó nap sugarainál, vissza az egyszerű hétköznapiakba, reménnyel és kitartással, hogy még sok

2013. november 16., Bükk

Írta: Viki

2014. január 29. szerda, 15:24 - Módosítás: 2014. január 29. szerda, 15:25

ilyen hétvégét tölthetünk el együtt (én szívből remélem, mert isteni szuperül éreztem magamat)
.... THE END!!!! (én hallom a fejemben a western zenék tipikus zenéjét, ahogy a főhősök
ellovagolnak a naplementében.....:-D)